

นิทานไทย.....พระสุธน...มโนราห์

นำเสนอเมื่อ : 3 พ.ย. 2552

พระสุธน-มโนราห์

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีราชอาณัติจักรที่อุดมสมบูรณ์แห่งหนึ่งชื่อว่า "ปัญจาลนคร" ปกครองโดยกษัตริย์ผู้ทรงอยู่ในทศพิธราชธรรมทรงพระนามว่า "อาทิตย์วงศ์" พระองค์มีพระมเหสีทรงพระนามว่า "จันทาทวี" ซึ่งต่อมาได้ประสูติพระโอรสพระนามว่า "พระสุธน" เมื่อพระกุมารเจริญวัยขึ้นก็มีความเฉลียวฉลาดและพระรูปโฉมงดงามยากที่จะหาราชกุมารในแคว้นแควนอื่นเทียบเคียงได้

ครั้งนั้นมีพญานาคราชตนหนึ่งมีนามว่า "ท้าวชมพูจิต" มีฤทธิ์อำนาจมากสามารถนำความเจริญรุ่งเรืองมาสู่อาณาจักรใดก็ได้ พญานาคราชเห็นพระเจ้าอาทิตย์วงศ์เป็นพระราชชาติตั้งอยู่ ในทศพิธราชธรรมจึงบันดาลให้เมืองปัญจาลนครอุดมสมบูรณ์มีฝนตกต้องตามฤดูกาล หากแต่เมืองที่มีอาณาเขตติดต่อกับปัญจาลนครคือ เมืองนครมหาปัญจาละซึ่งปกครองโดยพระราชชาติที่ตั้งอยู่ในทศพิธราชธรรม พระนามว่า "พระเจ้าันทรราช" และจากการที่ทรงปกครองด้วยการกดขี่อาณัติประชาราษฎร์นี้ เองจึงทำให้อาณาจักรของพระองค์ ประสบกับความแห้งแล้งขาดความอุดมสมบูรณ์ เพื่อหนีจากความยากเย็นแสนเข็นนี้บรรดาประชาราษฎร์จึงพากันอพยพไปอาศัยอยู่ในเมืองปัญจาลนคร พระเจ้าันทรราชมีจิตริษยาพระเจ้าอาทิตย์วงศ์และในขณะเดียวกันก็แค้นเคืองท้าวชมพูจิตผู้ซึ่งถูกกล่าวหาว่ามีใจลำเอียงในขณะบันดาลให้ฝนฟ้าตกบนพื้นโลก

เพื่อล้างแค้นท้าวชมพูจิต พระเจ้าันทรราชจึงทรงปรึกษากับบุโรหิต ผู้ซึ่งรับอาสาไปหาผู้ที่สามารถฆ่าพญานาคได้ และแล้วก็ได้พราหมณ์ผู้ซึ่งมีมนต์วิเศษสูงกว่าพญานาคราช หลังจากได้รับทราบพระประสงค์ของพระราชชาติแล้ว พราหมณ์ก็มุ่งหน้าไปยังสระใหญ่ซึ่งเป็นที่อยู่ของพญานาคราชแล้วเป่ามนต์ลงในสระใหญ่ยังผลให้น้ำปั่นป่วน และเกิดเป็นคลื่นลูกใหญ่สั่นสะเทือนไปทั่วทั้งสระ ในขณะที่ประกอบพิธีอยู่นั้นพราหมณ์ต้องเข้าไปในป่าเพื่อ หารากไม้มามาทำเป็นเชือกไว้จับพญานาคราช

ด้วยอำนาจแห่งมนต์วิเศษของพราหมณ์ ท้าวชมพูจิตเกิดความรุ่มร้อนเหมือนถูกไฟเผาจึงต้องขึ้นจากสระ แล้วแปลงกายเป็นพราหมณ์หนุ่มเพราะรู้ว่าอันตรรายใด เขามาใกล้ตนแล้ว แม้ตัวเองจะมีฤทธิ์เดชแต่ก็หาทานทานพราหมณ์ฆ่าไม่ได้ ไม่นานจึงคิดหาทางทำลายพิธีของพราหมณ์ผู้มีจิตคิดกำจัดตน

ในขณะที่เดินไปมาอยู่ในป่า ท้าวชมพูจิตในร่างของพราหมณ์หนุ่มก็พบกับพรานป่าผู้หนึ่งชื่อพรานบุญกำลังออกป่าล่าสัตว์อยู่พอดีจึงเข้าไป ทักทายและถามถึงบ้านเมืองของพรานผู้นั้น พรานป่าบอกว่าเขาเป็นชาวเมืองปัญจาลนครซึ่งมีความอุดมสมบูรณ์มากเพราะได้รับความอนุเคราะห์จากพญานาคราช หากมีใครคิดจะทำอันตรรายแก่พญานาคราชพรานป่าสาบานว่า เขาจะฆ่าบุคคลผู้นั้นเสียโดยไม่รีรอ

ท้าวชมพูนุจดีใจมากที่ได้ยินเช่นนั้น จึงแสดงตนเป็นพยานาคราชและเล่าเรื่องภัยอันใหญ่หลวงให้พรานพืง เพื่อทำลายพิธีของพราหมณ์เผาเสียพรานบุญจึงยิงเขาตา ยด้วยลูกธนู พยานาคราชดีใจมากและขอบคุณพรานบุญที่ได้ช่วยเหลือเขา ไว้
แล้วก็ชวนพรานบุญไปที่ยุวชนนครใต้พิภพของเขา พยานาคราชสัญญาว่าจะช่วยเหลือเมื่อใดก็ตามที่พรานบุญร้องขอแล้วก็มีมอบสิ่งมีค่าให้พรานบุญไปมากมาย

พรานบุญจึงอำลาพยานาคราชและใช้ชีวิตอยู่อย่างสบายแต่ ก็ยังชอบล่าสัตว์อยู่ วันหนึ่งในขณะที่เดินทางเขาไปป่าลึก ได้พบกับพระฤๅษีตนหนึ่งชื่อกัสสปะ ผู้ซึ่งเล่าเรื่องกนิรีให้เขาฟัง โดยปกติหมูกนิรีจากเขาไกรลาสจะบินมาลงเล่นน้ำในสระโบกขรณีทุกๆ 7 วัน
เมื่อพรานบุญเห็นความงามของกนิรีก็คิดจะจับนางกนิรีสักนางหนึ่งไปถวายพระสุธนเพื่อเป็นของขวัญจากป่า แต่พระฤๅษีก็บอกเขาว่าไม่มีหนทางจะจับนางได้นอกจากจะ ได้บวงบาตของพยานาคราชท้าวชมพูนุจเท่านั้น เพราะนางกนิรีสามารถบินได้เร็ว

พรานบุญจึงเดินทางไปพบท้าวชมพูนุจเพื่อขอยืมบ่วงบาต ความจริงแล้วพยานาคราชไม่ต้องการให้พรานบุญขอยืมบ่วงบาตเพราะจะเป็นบาปแก่ตน แต่เพราะพรานบุญเคยช่วยชีวิตตนไว้ให้พ้นภัยจากพราหมณ์ เฒ่า และได้ทราบจากการโฆษณาพิเศษของตนตรวจสอบดูก็พบว่า นางกนิรีที่ชื่อวามโนหรรษาและพระสุธนเป็นเนื้อคู่กัน พยานาคราชจึงยอมมอบให้ไป

หลังจากได้บ่วงบาตจากท้าวชมพูนุจมาแล้ว พรานบุญก็สามารถจับมโนรหาซึ่งเป็นธิดาองค์หนึ่งในบรรดาธิดาทั้ง 7 คนของท้าวทุมราชได้ (ท้าวทุมราชเป็นพระราชอาปกรองเขาไกรลาส)
นางมโนรหาซึ่งเป็นน้องสุดท้องไม่สามารถหนีบ่วงบาตที่ พรานบุญเหวี่ยงมาคล้องได้ พรานบุญนำนางไปยังปัญจาลนครและถวายพระสุธน ทันทีที่ทั้งคู่พบกันก็มีจิตรักใคร่ด้วยเคยเป็นคู่สร่างกันมาแต่ปางก่อน ทั้งพระราชและพระราชนิเองก็มีความรักเอ็นดูนางเพราะนางมีพระสิริโฉมงามและการอบรมอย่างขัตติยนารีจึง จัดพิธีอภิเษกสมรสอย่างเอิกเกริกให้ทั้งสองพระองค์ พรานบุญเองก็ได้รับรางวัลอย่างงามเช่นกัน

ฝ่ายปุโรหิตดูโกรธมโนรหาเพราะเขาเองต้องการให้บุตรสาว ของตนอภิเษกสมรสกับพระสุธน แต่ว่าตอนนั้นมโนรหาได้ทำให้ความฝันของเขาสลายเสียแล้ว จึงคอยโอกาสที่จะได้แก้แค้นนาง และแล้วก็แอบไปคบคิดวางแผนกับเจ้าเมืองปัจจันตนครให้ ยกทัพมาตีเมืองของตนและเพื่อขับไล่ผู้รุกราน ปุโรหิตจึงทูลเสนอให้พระสุธนยกกองทัพออกปกป้องพระนคร ด้วยวิธีนี้เขาก็จะได้มีโอกาสตีกำจัดมโนรหาออกไปเสียให้พินาศ

คืนวันหนึ่งพระเจ้าอาทิตย์วงศ์ทรงสุบินว่ามียักษ์ตนหนึ่ง เข้ามาในพระราชวังและพยายามจะควักเอาดวงพระทัยของพระองค์ พระองค์ก็ทรงสะดุ้งตื่นจากบรรทม ปุโรหิตเจ้าเล่ห์จึงได้โอกาสสามกำจัดมโนรหาออกไปเสีย ให้พินาศของบุตรสาวตนเอง
เขาจึงทำนายว่าข้าศึกจะเข้ามาในพระราชวังและประหารพระ องค์เสีย ประชาชนจะพากันเดือดร้อนทุกหย่อมหญ้าและเมืองหลวงก็จะ ะถูกเผาผลาญจนหมดสิ้น
พระเจ้าอาทิตย์วงศ์ทรงสดับดังนั้นก็ตกพระทัยจึงทรงรับ สั่งให้หาทางแก้ไขโดยด่วนปุโรหิตจึงกราบทูลว่า "ใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาทดวงชะตาบ้านเมืองไม่คงจะอยู่ไซ้ สัตว์สองเท้าและสี่เท้ามาทำพิธีสังเวชบูชาขี้มูลเพื่อสะเดาะเคราะห์ บ้านเมืองจึงจะอยู่รอดปลอดภัยพระเจ้า"

ในขณะที่เดียวกันนั้นเองคนสนิทของปุโรหิตก็เข้ามาราบทุก
ลพระราชาวาทัพหลวงที่พระสุธนยกไปถูกชาติกิตติพายแพ แล้ว เพื่อเป็นการปิดเป้าล่างร้ายปุโรหิตจึงกราบทูลว่าถ้าจ
ะให้พิธีมีความศักดิ์สิทธิ์มายิ่งขึ้นจำเป็นต่อไชส ด้วก็ถึงมนุษย์ถึงนกเขนนางมโนราห์ก็จะเป็นการบูชา ญที่ตีเยี่ยม
พระราชและพระราชินีพยายามชักชวนให้ปุโรหิตเปลี่ยนไป ไสด้วอื่นแทนที่จะไชมโนราห์แต่เขาก็ยังยืนกรานเช
นเดิม ทั้งสองพระองค์รู้สึกสงสารมโนราห์เป็นอย่างยิ่ง และทรงคาดเดาไม่ถูกว่าพระโอรสจะรู้สึกเช่นไรเมื่อกลั
บจากทัพแล้วไม่พบภรรยาสุดที่รักของตน

ในพิธีพระราชาทรงให้ก่อไฟตามทีปุโรหิตเสนอ แล้วให้ทหารไปทูลเชิญนางมโนราห์มาเข้าพิธีบูชาญ
นางมโนราห์ผู้นางสารใดแต่รำไห้คร่ำครวญถึงพระบิดา พระมารดาของนางและพระสุธน
บรรยากาศเต็มไปด้วยความโศกเศร้า ในขณะที่นางมโนราห์ได้สติและเกิดความคิดที่จะหนี
จากการถูกระทำอย่างไมยุติธรรมนี้ ดังนั้นนางจึงทูลขอพระราชขอให้ได้รำถวายเป็นครั้งสุ ดทาย
เพราะนางเป็นกินรีผู้ซึ่งรักการรำรำ หลังจากทีพระราชทรงอนุญาตแล้วนางจึงขอปีกและหางมาเส
วมใส่แล้วนางก็ออกรายรำด้วยท่วงท่าอันงดงามท่ามกลาง ผุ่งชนอันเนื่องแน่น
ในขณะที่ทุกคนกำลังเพลิดเพลินอยู่กับการเฝ้าดูการรำ ยรำอันงดงามอยู่นั้นเอง
นางมโนราห์ก็ได้โอกาสหนีโดยกลาบินขึ้นสู่ท้องฟ้าและบ
ายหน้าไปยังภูเขากิโรลสท่ามกลางความตกตะลึงของผู่ชน นั้นเอง

หลังจากชนะศึกแล้วพระสุธนก็ยกทัพกลับพระนครแต่ก็ต้อง มาพบว่าภรรยาสุดที่รักของพระองค์ไม่ได้อยู่ในพระนครอีกต่อไปแล้ว
พระองค์มีความเศร้าโศกอย่างสุดซึ้งและหลังจากทราบควา มจริงก็สั่งให้ประหารชีวิตปุโรหิตเสียในขอหาทนายศ
แล้วทีทูลลาพระบิดาและพระมารดาออกตามหานางมโนราห์ แมวทั้งสองพระองค์จะพยายามตัดทอนประการใดก็ไม่เป็ นผล
พระสุธนยืนกรานที่จะเสด็จไปเพราะตนไม่อาจจะมีชีวิตอยู่ โดยปราศจากนางมโนราห์ได้
พระสุธนให้พราหมณ์นำนางไปจนถึงสระโบกขรณีและได้เขาไป ปนมัสการพระฤๅษี พระฤๅษีทูลให้พระองค์ทราบว
างนางมโนราห์ได้แะมาหาตนและได้สั่งไว้ว่าหากพระองค์เห็นทางออกตามหานางก็ให้ลมเล็กเสียเพราะวาหนทางลำบาก
มากและอันตราย แล้วพระฤๅษีก็มอบผักกุ่มพลกับแหวนให้พระสุธนไปตามที่นางมโนราห์ซ่อนไว้
เมื่อได้เห็นของสองสิ่งพระสุธนถึงกับรำไห้ พระฤๅษีรู้สึกสงสารพระสุธนและบอกพระองค์ว่าเป็นผล
บุญกรรมแห่งอดีตชาติจึงทำให้หังคุดองพลัดพรากจากกัน แล้วก็มอบผลยาวิเศษให้พร้อมทั้งชี้ทางให้พระสุธน
พระสุธนออกเดินทางเพียงลำพังโดยไม่ต้องการความช่วยเหลือ ลือของพราหมณ์ ผานป่าที่บซึ่งมนุษย์ไม่สามารถจะผ่านไปได้มีผลไม้มาก
มายซึ่งล้วนแล้วแต่มีพิษ ด้วยความช่วยเหลือของลูกลิง พระสุธนก็จะเสวยผลไมที่ลูกลิงกินได้เท่านั้น
เมื่อมาถึงป่าห้วยซึ่งไม่สามารถจะผ่านไปได้เพราะลวน แต่มีหนามพิษ พระสุธนจึงไชผักกุ่มพลหมแล้วนอนนิ่งๆ
ขณะนั้นนกหัสติลิงคเขาใจว่าพระสุธนเป็นอาหารจึงคาบ พระองค์ไปไว้ในรังบนยอดไม้ก่อนทีจะบายหน้าไปหาอาหาร รมเพิ่มอีก
พระสุธนได้โอกาสหนีแต่ก็หวังพระทัยว่าจะมีอะไรรออยู่ เบื้องหน้าอีก

หลังจากเดินทางมาพักหนึ่งก็ไม่สามารถจะไปต่อได้อีกเพ ราะมีภูเขายนต์สองลูกเคลื่อนเข้ากระแทกกันตลอดเวลาโดย
ไม่เปิดช่องว่างให้พระองค์ข้ามไปอีกทางหนึ่งได้ แต่หลังจากรามนต์ที่พระฤๅษีให้พระองค์ก็สามารถข้าม ไปโดยง่าย

จากนั้นพระองค์ก็เดินทางมาถึงอีกป่าหนึ่งซึ่งเต็มไปด้วยพืชและสัตว์มีพิษ
พระองค์จึงไชยาผงวิเศษขุโลมกาย เมื่อผานป่าพืชแล้วก็มาพบที่อยู่ของนกยักษ์
พระองค์แอบอยู่ในโพรงไม้ใหญ่ตนหนึ่งและรอเวลาคำ คินนั้นนกผัวเมียคู่หนึ่งคุยกันถึงเรื่องการได้รับเช
ิญให้ไปร่วมพิธีล้างกลืนสาบมนุษย์ไ้นางมโนราห์ซึ่ง จะมีขึ้นในวันรุ่งขึ้น
พิธีนี้จัดให้มีขึ้นหลังจากมโนราห์กลับมาบานเมืองคร บ 7 ปี 7 เดือน 7 วัน

หลังจากได้ยืมนกทั้งคู่สนทนากัน พระสุธนก็ปีนขึ้นไปในรังนกและซ่อนตัวอยู่ในชนนกดัวหน
งโดยรอเวลาให้นกไปยังภูเขากิโรลาส ครั้นนกมาถึงสวนก็เกาะบนต้นไม้พระสุธนจึงเรนกายออกจ
ากชนนกดัวอยู่ใหม่

พระองค์เห็นเหล่านางกินรีกำลังนำน้ำจากสระอินดาตเพื่อ
ไปสรุสนนางมโนราห์จึงแอบเอาแหวนใส่ลงในหมอน้ำ ขณะสรุสนนางมโนราห์เห็นแหวนก็จำได้
นางก็รู้ทันทีว่าพระสุธนได้มาถึงเขากิโรลาสแล้ว นางมีความยินดียิ่งนักและออกตามหาพระองค์
ในที่สุดทั้งคู่ก็ได้พบกัน มโนราห์พาพระสุธนเข้ามายังปราสาทของนาง

ท้าวทুমราชทรงทราบข่าวและทรงเห็นใจที่พระสุธนมีความรักนางมโนราห์อย่างมาก
มิฉะนั้นก็คงจะไม่เดินทางมาไกลท่ามกลางอันตรายนานับประการ
พระองค์คิดว่าเจ้าชายหนุ่มผู้นี้จะต้องมีความเป็นอัจฉริยะและความสามารถเป็นพิเศษ
แต่ถึงกระนั้นพระองค์ก็ต้องทดสอบความรักที่พระสุธนมี ต่อธิดาของพระองค์

ครั้นถึงวันทดสอบท้าวทুমราชรับสั่งให้นางกินรีพี่น้องทั้ง 7
ซึ่งมีรูปร่างสิริโฉมงดงามและคล้ายคลึงกันมากออกราย ำให้พระสุธนหาตัวนางมโนราห์
พระสุธนเองรู้สึกหนักใจมากเพราะทั้งหมดดูคล้ายคลึงกัน เพื่อให้ความรักของพระองค์สมหวัง
พระอินทร์จึงลงมาช่วยโดยการกระซิบบอกวาถานางใดมีแม
ลงวันทองบินมาจับที่ใบหนานางนั้นคือพระชายาของพระองค์
พระสุธนยินดียิ่งนักและมองเห็นแมลงวันสีทองเกาะอยู่บนหน้าของมโนราห์จึงรีบดึงพระกรของนางมาทันที
พระราชารและทุกๆ คนต่างก็มีความยินดียิ่งนักที่ได้เห็นทั้งคู่สวมกอดกัน
พิธีอภิเษกสมรสอย่างยิ่งใหญ่จึงจัดให้ทั้งสองพระองค์ อีกครั้งหนึ่ง

อย่างไรก็ตามที่มาจากแห่งก็กล่าวว่า พระสุธนจำนางมโนราห์ได้ก็เพราะพระองค์เห็นแหวนในนิ้ว
มือของนางและไม่ได้กล่าวถึงพระอินทร์มาช่วยแต่อย่างใดเลย
แต่จะอย่างไรก็ตามทั้งสองพระองค์ก็ได้อยู่รวมกันอีก ครั้งหนึ่งหลังจากที่ต้องพลัดพรากจากกันไปนาน

หลังจากพิธีอภิเษกสมรสแล้ว พระสุธนก็ทูลขอพระราชานุญาตจากท้าวทুমราช
ให้พระองค์และนางมโนราห์กลับไปเยี่ยมบ้านเมืองของพระ องค์
ท้าวทুমราชทรงอนุญาตและร่วมเสด็จไปยังเมืองปัญจาลนคร ด้วย ท้าวทুমราชได้พบกับพระบิดาของพระสุธน
กษัตริย์ทั้งสองทรงแลกเปลี่ยนของขวัญและร่วมเป็นพระสหายกันแต่บัดนั้น หลังจากประทับอยู่ในพระราชวัง 7
วันแล้ว ท้าวทুমราชลาธิดาของพระองค์และทุกๆ คนเดินทางกลับพระนครของพระองค์
ภายหลังพระสุธนได้ขึ้นครองราชย์และใช้ชีวิตร่วมกับนา
งมโนราห์จนกระทั่งวาระสุดท้ายแห่งพระชนม์ชีพของพระองค์

รูปภาพ

ที่มา www.junjaowka.com/webboard/showthread.php?t=92328